

at det ikke kan forudsættes, at I vil kunne forrente og afdrage alt det, jert Husmandsbrug koster, og derfor tager Staten det Tab, der vil fremkomme ved, at Priserne gaar ned omtrent til det, de var i de normale Tider, vi havde i 1916. I Øjeblikket, efter de nye Bygningstal, betyder det, at 2500 Kr. bliver rentefri. Saa meget skal en almindelig Landbrugsejendom af samme Størrelse falde i Værdi, inden man kan sige, at det begynder at knibe for vedkommende. Dér faar vi derfor atter et Tab, der bevirker, at Jordfonden ikke vil stige saa hurtigt, som man egentlig havde tænkt sig, og der vil sikkert, som den højtærede Minister sagde, gaa mange, mange Aar, før man kan sige, at Jordfonden i Virkeligheden er tilstrækkelig stor til, at den fuldt ud kan dække det Formaal, den er oprettet for.

Men dernæst udtalte det ærede Medlem noget, som gør mig ikke saa ganske lidt betænkelig ved det hele. Det ærede Medlem indrømmede ganske aabent og ærligt, ogsaa Lovforslaget siger, at det er Mening, hvis denne Lov bliver vedtaget, at standse Udstykningen af Lensgaardene i Fremtiden. Der vil ikke komme mere Jord derfra til Udstykning for Husmandsbrug, thi den Lensjord, der vil blive afleveret for Fremtiden, skal man saa prøve at udstykke til Byggelodder. Kun en meget, meget ringe Brøkdel af Lensjorden ligger saadan, at den kan udstykkes til Byggelodder, derfor skal vi prøve paa at afhænde den, og for den Sum, der kommer ind derfor, skal vi saa købe Jord inde ved Byerne. Det vil blive en nydelig Forretning, det ærede Medlem kommer ind paa dér. Staten skal sælge den Jord, den overtager fra Lensbesidderne, men i de allerfleste Tilfælde vil der ikke være andre Købere end Lensbesidderne selv, og der vil blive budt os en Pris, og vi vil være nødt til at sælge Jorden til en Pris, som ligger langt under den normale Købesum. Saa kommer vi med 50 Mill. Kr. i Lommen og siger: Nu begynder vi at købe Jord omkring København og omkring Aarhus, og muligvis kan vi tage Aalborg og Odense med, men saa er det ogsaa forbi. Tror det ærede Medlem da ikke, at de private, der i Øjeblikket ligger inde med Jorden, vil prøve paa at skumme Fløden? De vil sikkert sige: Nu er der Haps, nu kan vi sætte Prisen op; Begæret vil blive stort, og Midlerne er til Stede, derfor sætter vi Prisen paa Jorden op. Vi vil komme til at betale svimlende Priser, som Jordværdien langtfra vil kunne

dække. Man vil kun opnaa en Ubetydelighed, hvis man gaar den Vej. Der er en lille Fejl i det ærede Medlems Forslag — en Fejl, som jeg ganske vist ved, at det ærede Medlem ikke betragter som en Fejl og andre ærede Medlemmer maaske heller ikke —, nemlig den, at man ikke har medtaget den Paragraf i vort Forslag, der siger, at hvis Jorden ikke kan fremskaffes til en rimelig Pris, kan man ekspropriere den. Hvis det ærede Medlem vil love at gaa med til dette og prøve paa at faa sit Parti med — det er maaske ikke saa vanskeligt i Øjeblikket, men jeg forudsætter, at det ærede Medlem dog ogsaa har *noget* Tilknytning til det konservative Folkeparti — og hvis han kunde faa det konservative Folkeparti med, saadan at man kunde faa en Ekspropriationsbestemmelse kædet til dette Lovforslag, der sikrede imod, at de Bevillinger, der her blev Tale om, gik i private Lommer, og at de, som vi lovgav for, blev gældbundet derude paa deres Havelodder, saa tror jeg, at vi kan finde en Vej ud. Men det bliver ganske sikkert ogsaa nødvendigt at gaa dertil.

Det ærede Medlem lod en lille Smule haant om den Udstykning, der er foretaget i de senere Aar, og mente, at man saa vidt muligt skulde standse den. Dér siger jeg som den højtærede Minister, at det vilde være et underligt Tidspunkt at standse den paa. Desværre er det alt overskyggende Spørgsmaal i Øjeblikket den kolossale Arbejdsløshed, men Arbejdsløsheden vilde kun mindskes en Ubetydelighed ved, at man byggede Boliger inde ved Byerne; man vilde skaffe Huse, men ingen Virksomhed. Da er det langt bedre, om man gaar den Vej, man er gaaet i en Række af Aar: at søge at tilbageholde en Del af Landbo- og Landbruget ude paa Landet og derved gøre Krisen for Byerne mindre og skabe øget Erhverv ud over Landet. Det er ret betegnende, at da vi fik Opgørelsen over Folketællingen den 5. November i Fjor, viste det sig, at for første Gang efter, at man er begyndt paa disse Folketællinger, har Tilvæksten paa Landet været betydelig større end i Byerne. Det er ikke saa underligt, bliver der sagt, og det har ogsaa sin naturlige Forklaring paa mere end een Maade. I Byerne stirrer man paa Boligrestriktionerne og siger, at det er, fordi ingen kan faa Bopæl inde i Byerne. Men det er ikke det alene, for den Bestemmelse bliver jo omgaaet paa den Maade, at i Stedet for at en enkelt Familie faar en Lejlighed, klumper 2 eller 3 Familier sig sammen i een Lejlighed. Man kan